

HÚSVÉT 3. VASÁRNAPJA*A év*

1-5 oldal

Olv.: ApCsel 2,14.22-28 – 1Pét 1,17-21 – Lk 24,13-35

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A húsvéti időszak egészen Pünkösdig tart és ez az 50 nap éppen arra szólít fel bennünket, amit megénekelünk ebben a szentmise-bevezető énekben: nekünk feladatunk van. Olyan igazságaink vannak, amelyeket hirdetni kell a világban, és ha a kereszténység húsvéti életforma, márpedig az, akkor éppen ezt az üzenetet kell az emberek világába elvinni. Évekkel, sőt most már mondhatom, hogy évtizedekkel ezelőtt fogalmaztuk meg magunknak még Zugligetben annak idején, sőt már az első bizonytalan válaszok a Pesti Ferences templom közösségében is megszülettek, hogy az üzenet, az a templom falain kívülre szól. Akkor azért fogalmaztuk ezt meg, mert a hatalom, a harcos ateista világ egyszerűen beszorított bennünket a templom falai közé, és mi ez ellen tiltakoztunk. Ma erről nincs szó, de ugyanakkor olyan fokú üldözése van a keresztényeknek, ami abban az időben még nem volt ilyen egyértelmű. Tehát nekünk ma egy olyan világban kell Húsvét üzenetét megjeleníteni az emberek számára, amely világ Isten nélküli, evilági világ, úgy tervezi és szervezi az életét, hogy abban nincs helye az Istennek, nincs helye az Isten igazságainak. És bizony nekünk éppen emiatt a küldetésünk új hangsúlyt kap, hiszen olyan lesz a következő időszaka elsősorban Európának, de az egész világnak, amilyen módon tud megjelenni általunk, a mi üzenetünk által ebben a világban az Isten és azok az igazságok, amelyek húsvéti igazságok, az életnek az igazságai.

Ma ebben a szentmisében különösképpen ezt kérjük és annál is inkább, mert várakozunk a Szentatya érkezésére. Nagy felelősséget tesz a vállunkra ez a pápai látogatás is, mert Ferenc pápa gondolkodása velünk kapcsolatosan homlokegyenest megváltozott. Sajnos nekem az a véleményem, hogy rossz tanácsadói voltak, és el kellett neki jönnie ide, Székelyföldre, az Eucharisztikus Kongresszusra és felismerni a mi gondolkodásunkat, a mi szemléletünket, amely pozitív. Csak nagy a felelősségünk, kevesen vagyunk, akik képviseljük ezeket az értékeket, és talán még azon is el kell gondolkodnunk, hogy ennek a képviselőnek igen nagy az ára. Mert azt már tudjuk, hogy mi a dolgunk, hogy az Istenről kell tanúságot tennünk, csak hogy a húsvéti életforma szerint ez áldozatkészség függvénye. Mindennek ára van a világban, az értékeknek is.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A húsvéti üzenet erőt adó, bátorító igazsága: Jézus él! Szenvedett értünk, megölték, meghalt értünk, de föltámadt és él. Ezt az igazságot húzzák alá Jézus különböző megjelenései föltámadása után, és nem csupán arról van szó, amit a feltámadás kifejezésben megismerünk, meg nem értjük, de megismerünk, hanem minden egyes megjelenése Jézusnak a feltámadása után azzal az isteni szándékkal történik, hogy az apostolok meg azok, akik találkoztak vele, elmélyüljenek ennek az igazságnak az ismeretében, hogy Jézus él. És nyilvánvalóan nem csupán egy kijelentés, hogy Jézus él, hanem a találkozásokban ez a krisztusi élet úgy jelenik meg, mint ami felszólítja őket erre az újra, hogy vele együtt ők is új életet éljenek.

És ez a felszólítás, kedves jó Testvérek, ma nekünk is szól. Hiszen a Feltámadás titka, a Húsvétnek a titka pontosan arról szól, hogy Jézusnak az élete jelenjen meg általunk, hiszen az, hogy Jézus ma is él, az egy-egy ilyen keresztény közösségen múlik, egy-egy ilyen keresztény közösségnek kell megjeleníteni az élő Krisztust. Na, nem mondani ezt az igazságot, hanem azokat az igazságokat a mindennapokban, egymással való kapcsolatainkban és az emberekkel való kapcsolatainkban megjeleníteni, hogy valóban ebben az Istentől elrugaszkodott világban, Istentagadó, hitetlen világban jelen legyen a mi kapcsolatainkban és a mi kapcsolataink révén. Olyan kapcsolataink legyenek, amik jézusi életről tesznek tanúbizonyságot, annak a Jézusnak az életéről, aki szeretet bennünket, aki értünk lett emberré, aki értünk szenvedést is vállalt, áldozatot is hozott. Ezek azok az értékek, amik élővé teszik ebben a világban az Istent.

Rendkívül fontos, hogy ezen elgondolkodjunk. Jézus föltámadt, amit sosem tudunk megérteni, ez olyan titok, de bizony az is nagyon-nagy titok, hogy ennek a Jézusnak az igazságait mi egymással való kapcsolatunkban, emberekkel való kapcsolatunkban élővé tegyük. Vagyis keressük egymást, vegyük észre egymás gondját és baját, legyen bátorságunk meg erőnk ahhoz, hogy föl vállaljuk egymás gondját és baját, közösséget vállaljuk egymással nem csak az örömeinkben, hanem a szenvedésben, a megpróbáltatásban is.

Pontosan ezért oly nagyon fontos ma ezt az értéket, ezt az igazságot magunkévá tenni, mert ma egy rosszabb világban élünk, mint a kommunizmusban. Éppen az elmúlt napokban az elmúlt életem 40-50 esztendejét gondoltam végig, amikor mi egyfolytában azzal a nekünk és ellenünk szegülő erővel tusakodtunk, amit harcoss ateizmusnak mondtunk akkor. De volt itt előttünk ugyanakkor egy bátorítás, egy remény, és ez a Nyugat volt. A Nyugat jelentett nekünk valami reményt meg ígéretet. Sajnos nem biztos, hogy ebbe kellett kapaszkodnunk. Sőt biztos, hogy nem, mert mára látjuk azt, hogy – és éppen ettől és ezért is sokkal nehezebb a helyzetünk – az a Nyugat összeomlott és az a Nyugat sose volt olyan, mint amilyennek mi a várakozásunkban megrajzoltuk magunknak azt a világot. Az a világ a materializmusban fölmorzsolódott, az a világ egyszerűen az anyagi imádatában elsüllyedt. És jelen pillanatban bizonyos értelemben mi még előnyben is vagyunk velük szemben, mert az, ami ellen mi harcoltunk, az az ellenség, az istentelenség, az sajátosan van jelen ebben a világban.

A húsvéti élet, a húsvéti életforma pontosan azt jelenti, hogy a történetekben, amiket hallunk mi a templomokban itt a húsvéti időben, azt az élő Krisztust ismerjük fel, aki valóban az élet, és a hit útján jussunk el oda, hogy ezt a Krisztust nekünk kell jelenvalóvá tenni. Éppen ez a Húsvét titka! Ne arra gondoljunk, hogy az utcán Jézussal találkozunk, nyilván senki se gondol erre. De az ő igazságainak kell ennek a világnak a gondolkodását megváltoztatni, egy más irányba vinni. Bizony ez egy sajátos feladata a mi kereszténységünknek, nemcsak itt, nemcsak Kelet-Európában, egész Európában elsősorban, meg hát az egész világon, hiszen Jézus a világ Megváltója, Jézus a világnak egy új utat mutatott meg.

Ugyanakkor egy olyan világban élünk, amely Istenként jelenik meg a számukra. Nagyon érdekes, az ateista világ a kommunista időszakban tudta, hogy nincs igaza. Én magam nem egyszer tapasztaltam a különböző kihallgatásokon azoknak az elerőtlenedését, akik engem igyekeztek elbátortalanítani, félelemmel megtölteni a gondolkodásomat és elbizonytalanítani. Mert valahol a szívünk mélyén átértékelték azt, hogy az igazság nem az ő oldalukon van. És ma nekünk pontosan innen kell erőt meríteni, ebből a tapasztalatból, mert egy olyan világban élünk, amely sokkal magabiztosabb, mint az a világ volt. Az a világ egy ideológiát terített ránk, ez a világ meg úgy jelenik meg, ez az Isten nélküli világ, hogy neki van igaza, nem ideológiát akar hirdetni, mert már ő is tudja azt, hogy az ideológiával nem szabad előjönni. Sokkal magabiztosabb ez a világ és bizony sokkal inkább el akar bátortalanítani bennünket, hogy mi egyszerűen elfogyunk a magunk értékeivel, a magunk krisztusi igazságaival.

Elfogyunk vagy nem, azon múlik elsősorban, hogy akik magunkat hívőnek tartjuk, mennyire gondoljuk ezt komolyan, mennyire tesszük rá az életünket. Testvérek, a szeretetre rá kell tenni az életünket. Húsvétkor beszéltem erről: a természet selejtez, a szellem áldozatot hoz. A természet világában a kicsi, a gyenge, az erőtlenség, a fogyatékkal élő pusztuljon el, a természet világa, a természet törvényei kegyetlenek. Az ember világa egészen más, a szellem világa egészen más, a szellem áldozatot hoz. Az áldozat sose racionális, mert az áldozat lényege a szeretet. A szeretet nem racionális, a szeretet az élet, és az élet nem racionális. Egyszerűen az, amit Jézus mutat, az emberileg felfoghatatlan: úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Itt vannak ezek a tanítványok, akik az emmauszi úton mennek. Jézushoz tartoztak, Jézus tanítványai voltak, és reményüket veszítették. Egyet ne felejtsünk el, a remény halála mindig a szívünkben kezdődik, és a reményét veszített ember az, aki igazán igyekezett szeretni. Akit igazán szerettek, az reménye vesztésében a szeretetét is elveszti, és ennek a két tanítványnak is ez a tragédiája: „mi azt hittük, hogy ő váltja meg Izraelt”. Elvesztették a reményüket és azt is, akivel szeretetben együtt éltek, mert a remény és a szeretet is a szívünkben hal meg. Ezek a tanítványok a boldogság helyéről, a Feltámadás városából, Jeruzsálemből mennek céltalan múltjukba, abba a múltjukba mennek vissza, ahonnan Jézus kiemelte őket. Mindent föladtak, mindent elveszítettek, és vissza oda, ahol jeltelenül és jellegtelenül és észrevétlenül éltek talán reménytelen, talán hit nélküli, talán szeretet nélküli mindennapjaikat. De amikor az ember a reményét veszti, akkor ilyen ostoba választásai vannak.

A jézusi megjelenések pontosan ezt a helyzetet akarják megfordítani, mert mindegyikünk útja sok csalódásunk, sok megpróbáltatásunk miatt emmauszi út. Jézus ismeri a mi Emmausba vezető reménytelen utunkat és hozzánk lép és kísér bennünket és tanít bennünket. És amikor úgy tűnik, mintha tovább menne, akkor: „maradj velünk, Uram”. Ebben az óhajban valami megmozdul. És azt hiszem, hogy a mi számunkra is ez a mozzanat hozza el a reményt, az életnek a reményét. Maradj velünk, Uram, és ugye lángolt a szívünk, amikor hozzánk szegődött, nem egyedül mentünk az úton, és amikor kifejtette az Írásoknak az üzenetét és lényegét. Ugye lángolt a szívünk, amikor a legnagyobb közösségben, mert nincs nagyobb közösség az asztalközösségnél, az életre nyílt föl a szemük és ebben a pillanatban tudták, hogy visszataláltak az élet útjára – és vissza Jeruzsálembe, vissza oda, ahol új életet kaptak.

Kedves Testvérek, ez a mai világ, amelyben élünk, a visszaút, a visszaút oda, ahol a hitet – legalábbis remény szerint – elfogadtuk. Csecsemőkorunkban kereszteltek meg bennünket, és talán az otthoni légkör, a családi légkör, aztán a hitoktatás légköre, a szentmisék légköre, talán ezt az élményt tudja nyújtani, hogy igen, ahol találkoztunk ezzel a Krisztussal az újjászületés pillanatában, ez az új élet. És Jézus Krisztus ma is ezt az ajándékot akarja adni nekünk, a Húsvét ajándékát. A Húsvét, halála és feltámadása, állandó megújulás. Amikor szeretünk valakit, akkor a halál útjára lépünk, és itt van az az igazság, hogy a szeretetbe valamiképpen bele kell halni, mert amikor igazán szeretünk, akkor ez azt jelenti, hogy mindenre készek vagyunk, minden áldozatot vállalunk azért, akit szeretünk. Van-e valami, ami ennél jobban szolgálja a másik ember életét? Van-e nagyobb szükségünk bármire is ennél, hogy valaki annyira szeret, hogy minden áldozatra kész értünk, még az életét és kockáztatja értem. Hát ez az élet! Aki ebben az élményben részesül, aki ebben a találkozásban részesül, az újjászületik. És ez a kereszténység, ez az az üzenet, amit a világban kell megjelenítenünk valamilyen szinten minden ember felé. Megismertetni az emberekkel azt, hogy értük vagyunk, egymásért vagyunk, nem egymás ellenére éljük az életünket... Hát ez az, ez a jézusi jelenlét: [Lóci] látta, hogy taknyos vagyok és idehozta a zsebkendőt. Erről szól! Észrevevesszük-e egymásnak a nyomorúságát, észrevevesszük-e egymásnak az ajándékát.

Tegnap egész nap Pécsett voltam, ahol a Máltai Szeretetszolgálatnak egy nagy ünnepe volt, és hazafele jövet, a pécsi máltai területi vezető, aki kihozott a vonathoz, köszöntötte a kalauzt, kiderült, hogy egy faluból valók. Hát a kalauz nem hagyott békén egész Budapestig, egész Budapestig Krisztusról akart beszélgetni. Én örömmel teljesítettem az óhaját meg akarátát, mert valóban ezek a találkozások azok, amik a világ rendjét helyreállítják. Testvérek, az élet koordinátája áll helyre a Húsvétal, megismerjük azt az Istent, aki megváltott bennünket Jézus Krisztus által. Azt az Istent, aki minket szeret, mindegyikünket, és nem érdekli az Istent, hogy ki milyen, mindenkit szeret, értünk van. Hát ez az istenhit, hogy Istentől ezt tanuljuk meg, hogy egymásért vagyunk, és aki ezt Istentől megtanulta, van remény, hogy a másik emberrel is valamiképpen ez az igazság a meghatározó az emberi dimenzióban.

Éppen múlt héten Gödön egy alapköletétel volt, azoknak az embereknek épül a Máltai Szeretetszolgálat révén egy intézmény, akik egy szörnyű helyen voltak, amikor könyörögtek, hogy vegyük át, mert botrányos. Gondolják el, 5 éves kortól 70 éves korig voltak halmozott fogyatékkal élő emberek, és ezeknek az életét lassan, akit lehet kiszerveztünk, de még mindig maradt legalább száz ember, akinek egy olyan épületre van szüksége, ahol valamilyen szinten legalább segíteni lehet nekik meg a családjaiknak. És pontosan ott éltem át, hogy ez a húsvéti élet emberi kapcsolatainkban. Jézus küld el bennünket: amit egynek a legkisebbek közül tesztek, nekem teszitek. Minden erről szól, hogy a legkisebbek, akik nélkülünk élni se tudnak, azok tapasztalják meg... Dehogy ők! Mi tudjuk azt, hogy odarendelt hozzájuk Jézus Krisztus.

Ez a felszabadító húsvéti üzenet! Húsvét helyreállítja a rendet, istenkapcsolatunkat, Aki értünk van, emberkapcsolatunkat, mi meg egymásért vagyunk. És ha ezt komolyan vesszük, akkor boldog emberek leszünk. Mert a boldogság az igazságból születik meg, és az igazságot nem lehet kibeszélni, az igazságnak vagy vannak tettei, vagy jobb, ha némák vagyunk. Tehát erre gondoljunk ma akkor, amikor bizony utolsó – majdnem, hogy azt mondhatom – óráit éli a kereszténység. Elfogytunk, elfogytak a keresztények. Nem lélekszámban, az apostolok hányan voltak? És fölfordították a világot. Az arány még mindig jobb, és mégis haldoklik a világ, mert elfogytunk, elfogytunk azok, akik fölismerjük Isten irántunk való szeretetét, elfogytunk mi, akik felismernénk azt, hogy a legkisebbek mellett kell állnunk, és ha erre képesek vagyunk, akkor megújul az életünk, mert azt tesszük, amire születünk. És ez egy csodálatos jövő, ez a világ húsvéti ajándéka tőlünk, Jézus Krisztus ránk bízott kincse.

Készüljünk a látogatásra, Ferenc pápa látogatására. El nem hittem pár évvel ezelőtt, hogy ilyen még lesz, hogy Ferenc pápát így várjuk. És megtörténik a csoda, mert megsejtettünk valamit abból, hogy ez a pápa belénk szeretett. Hát ennél több nem kell, mert ezáltal átalakul az egész képe ennek az embernek a mi lelkünkben, és egyszer csak rádöbbenünk valóban arra, hogy mi is kezdjük szeretni. Eddig csak élveztük azt, hogy fölfedezett bennünket, hát akkor most mutassuk meg neki még inkább, hogy egymásra találtunk. De találjanak egymásra azok is, akik egymás mellett ülünk a padban. Ez egy szép húsvéti életforma.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvéreknek azt kívánom, hogy a húsvéti életforma, a keresztény életforma ne csupán igazságunk legyen, ami az egyéni életünket érinti és formálgatja. Ez küldetés, és a világ olyan lesz, ahogy mi a küldetésünket gyakoroljuk. Felelősek vagyunk minden emberért és a világért, ami miatt annyit panaszkodunk. Nem véletlenül, hiszen ez az Isten nélküli világ egész Európát jelenti, egész Amerikát jelenti. Meg van arról győződve, hogy amit ő ajánl, az a legjobb. Ez a világ, ahogy a húsvéti üzenetben írtam, fegyverekre, pénzre és hadseregre építi a

világot. Hol van a krisztusi üzenet, amely egymásért hozott áldozatokra építi az emberi életet? Testvérek, Isten segítsen bennünket abban, hogy felfogjuk, hogy a kommunista évtizedekben a templomból kellett kiszabadítani Krisztust, ma azt hiszem, hogy az egyéni életünkből kell kiszabadítani Krisztust, hogy meg tudjon jelenni általunk, emberi kapcsolatainkban.

Jövő vasárnap nem lesz szentmise fél 9 órakor itt, hiszen éppen ebben az időben lesz itt a szomszédban, a Duna másik partján a szentmise a Szentatyával. Próbáljunk részt venni azon mindenképpen. Az egyetlen szövetségesünk, ez nem kis dolog, eljutottunk ide. Éppen elég figyelmeztetés ez arra, hogy is állunk mi, kis magyarok ebben a világban. De hogy áll a világ és mi lesz a jövője? Tehát jövő vasárnap nem lesz szentmise itt, hanem másféleképpen ünnepeljünk. Kívánok mindenkinek olyan elkövetkező napokat, amikor lesz időnk odafigyelni erre a három napra, amikor új hangokat hallunk még a médiumokból is, tévéből, rádióból még az újságokban is meg-megjelenik az az üzenet, ami az élet üzenete. Legyen erre időnk ezen a három napon, pénteken, szombaton meg vasárnap!

+ *Á L D Á S* +